

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer d'Aragó, 252, pral. 2.na

Despatx: de 10 à 12 y de 3 à 6

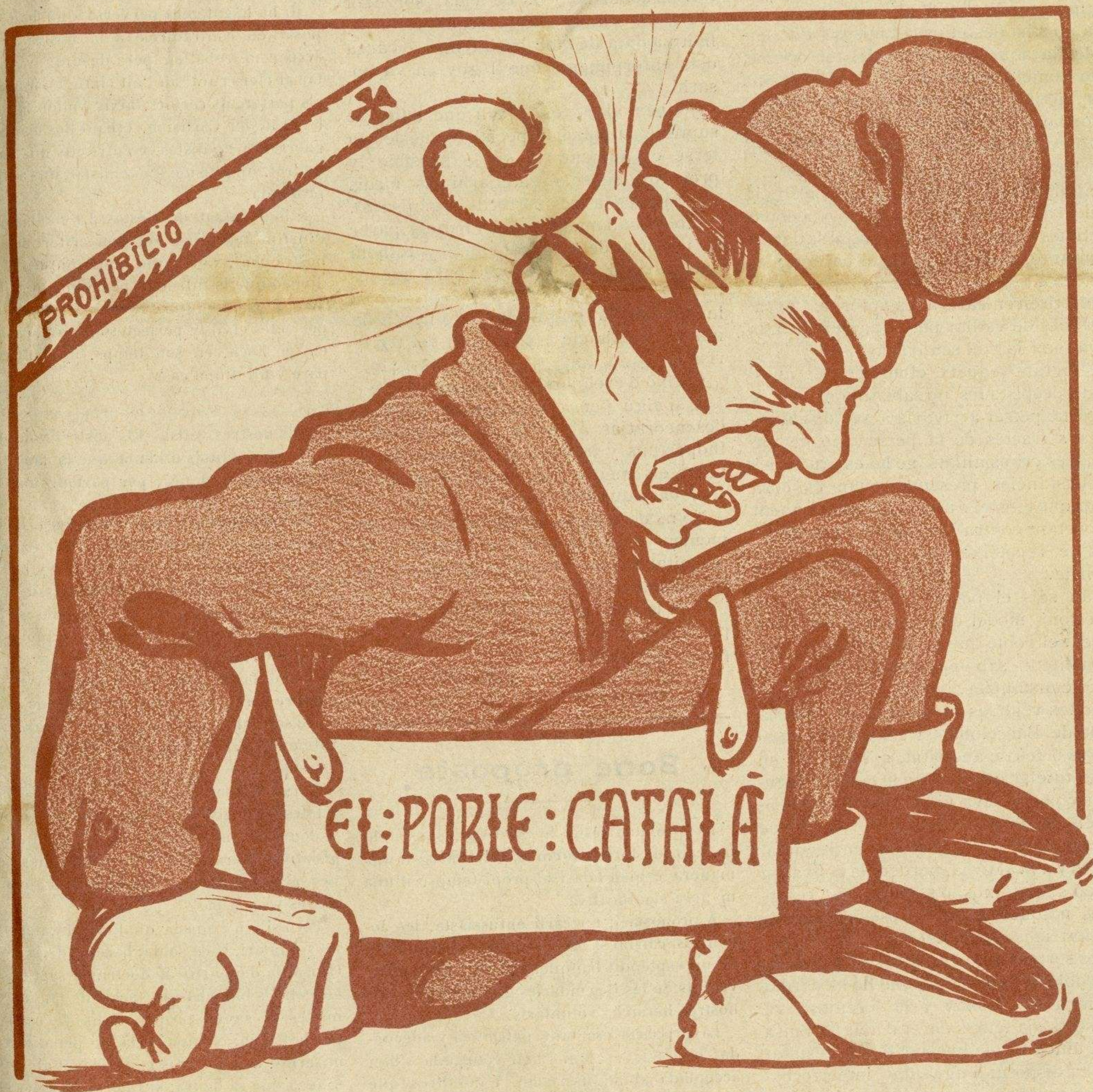
SUSCRIPCIÓ:

Un any. . . . 6 Ptas. — Mitj any. . . . 3 Ptas.

Número solt, 10 céntims

Tip. Lit. Fiol y C.ª - Pasatge S. Joseph

Qui jemega...

No va fer cas dels avisos
que nosaltres li vam dar,

y ara, el pobret, jemega...
¡Deu vos el torni, germá!

CRÒNICA

De Terrorisme

La execució d'en Rull y la explosió de un altra bomba en aquesta ciutat poques hores després de haverse complert la tràgica sentència, varen tornar á posar sobre la taula la qüestió del terrorisme, desgraciadament convertida á Barcelona en qüestió de constant actualitat.

Un home ha mort en el patíbol pagant ab la seva vida la comissió de una sèrie de crims selvatjes contra la societat de que aquesta el declará principal responsable, més forsa es reconeixer que la vindicta pública no ha quedat pas satisfeta y que segueix regnant en els esperits la intranquilitat y l'alarma, perquè per ara no s'ha desfet pas el misteri que envolcalla aquesta qüestió del terrorisme, que sembla haver escullit á Barcelona per víctima no ja predilecta, sinó única, ja que enloch més del món se registren atentats de la índole dels que cada dos per tres se realisen en aquesta ciutat.

El dia mateix de la mort d'en Rull, la traïdora fera terrorista torná á ocasionar víctimes en nostra ciutat, y aquest darrer atentat té, á no dubtarho, el caràcter de una burla sagnant ab que els assessins del poble tiren en cara á les autoritats encarregades de vetllar per la pau pública, la seva ineptia y el seu fracás.

Y en tant segueix el misteri, les autoritats, despistades, no saben ahont girarse y lo que potser arribaria á ser disculpable si's tractés de la persecució de un, dos, tres crims aïllats, no ho és ara en les circumstancies presents, quan és cosa clara que existeix un complot permanent y constant contra Barcelona y els atentats se repeteixen ab aterradora freqüència.

Tan sols el poble, l'admirable poble barceloní, model de cultura y de valor civích, el poble que és la víctima de tanta malifeta, sab mostrarse á l'altura de les circumstancies.

Moltes vegades he pensat qué hauria sigut de Barcelona, si els ciutadans, al veures órfes de autoritat, mancats de un poder tutelar que vetlli per la seva seguretat y per la seva vida, abandonats sense defensa en mans dels pertorbadors de la pau pública, s'haguessin entregat al pánich y á la alarma, perdent la confiança fins en sí mateixos, ó s'haguessin resignat á n'aquest estat de coses com á una fatalitat sense remey.

Mes sortosament rés d'aixó ha succeït; y el poble de Barcelona, que no ha perdut un moment el seny y la serenitat, vá aprestarse ja temps enrera á la defensa en la única forma que pot donar resultat positiu, disposat á aguantar impertorbable les traïdores escames del invisible

enemich mentres procura seguirli les petjades pera encertarlo un dia en el seu cau tenebrós.

Molt s'ha parlat aquests dies de la secció de policia de investigació organitzada per la ciutat de Barcelona.

Els periódichs que més se distingeixen pel seu odi á nostra ciutat, pregonen el seu fracás ab la consegüent satisfacció, y fins alguns bons barcelonins, encara que ab intenció ben diferent y deixantse portar per la impressió de moment, han proposat que's suprimeixi la policia especial.

Els que tal diuen y ho diuen de bona fé, son de aquells que al venir l'Arrow se creyen que ab quinze dies tindria la feyna feta, y el seu exagerat optimisme dels primers moments els ha portat á n'aquest pessimisme actual inoportú que els fá considerar com á fracassat lo que, atenent á la difícil missió que ha de dempenyar, no té temps material ni de haver donat senyals de vida, sobre tot si's té en compte que la organizació definitiva data de molt poch temps á causa dels entorpiments que 'l govern va posarhi.

Jo, bèn al revés, crech que lluny de suprimir la policia especial, lo que deuria ferse es augmentarla en lo possible y procurar, sense regatejarhi els medis que tingués la més perfecta organizació.

Afortunadament son del mateix parer la majoria dels barcelonins, y tothom que discorri ab serenitat veurá que és aquest l'únich medi racional d'aclarir á la curta ó á la llarga—que aixó depén de mil circumstancies—el misteri del terrorisme,

O aixó ó crehuarsi de brassos.

Y si algú pensa diferent, en lloch de desencoratjar al poble ab pessimismes inoportuns y injustificats, proposi llealment els medis que cregui aptes pera remeyar aquesta situació.

No'ns deixém portar per impresions de moment y conservém tots el seny y la serenitat de que sempre ha donat próves Barcelona.

Com ja hém dit altres vegades, hi vá el pervindre de nostra ciutat estimada y la pau y la vida de tots.

JORDI PICAROL

Bona proposta

La próxima festa de Sant Carles, si no hi ha cap destorb, aném á celebrarla d'una manera espléndida y al propi temps, d'una manera significativa.

A proposta d'un carlí entusiasta, les Joventuts carlines de Catalunya obsequiarán ab un espléndit banquet als veterans supervivents de les llegendàries guerres civils, als nostres heróichs voluntaris.

La proposta era tant patriótica y adecuada, que tots els qui l'han coneguda l'han acceptada ab entusiasme. Y nosaltres (que 'ns passém el temps proposant y fent coses,

y que, per lo mateix, ens entusiasmém tots els qui proposen y fan coses), no acceptém ab calor la idea, sinó que afegim més: totes les festes del dia de Sant Carles haurien de girar al voltant d'aquesta. Toques haurien de ser una consagració heroisme del voluntari carlí...

Ho hem explicat aquí mateix molts cops la joventut y la maturitat no poden ser renyides; les armes y les accions socials polítiques no son contradictòries. Y no ho són, sinó que mútuament se complementen y ajuden.

Nosaltres podém parlar d'aquesta unió perquè hem sigut alhora, y al mateix temps, pacífics y revolucionaris; perquè, á pes dels nostre anys, hem pogut dedicar llargues campanyes á les coses pacífiques que engendren guerres, y hem pogut exposarnos en coses guerrerres, que engendren afers polítichs.

Hi ha hagut gent perversa que han volgut posar en contradicció á la nostra gent, aixis com treballen pera desunir y enfrontar al clero rural ab l'alt clero, ab fingit als postergats rectors, aixis volien fer estorbar la acció del Carlisme, creant dos bandos de guerrers y civilistes, y entre ells una barrera de fret, un abisme d'enemistat, una antipatia profunda.

S'han passat de llestos. La ciencia d'un home no és l'instint dels altres, el bon criteri de tota una gent, va fer que ningú piqués l'amor de la divisió que'ls lliberals pèrfidament ens tiraven. Y ens hem quedat com devia ser: com perfectes civils y perfectes militars, cada qual en son lloch, en son temps, ajudantse com pare y fill d'una casa.

¡Els nostres vells! ¡Els nostres voluntaris! Vetaquí dos títols d'honor que'ls fan dignes d'eterna recordança, per part de nosaltres joves.

La vellesa és la eterna consellera. La ciencia és filla de la experiencia. Y la experiencia no s'improvisa, exigeix dies y mesos d'anyades; y quan un está en possessió d'ells, els cabells blanquejen, les arrugues solquen el front y els nirvis no tenen ja aquella tensió d'activitat.

Y si el factor d'acció, d'ahir, d'avuy y de sempre serán els joves, el factor de ciencia y consell, ahir, avuy y sempre, serán, generalment parlant, els vells de llarga experiencia.

Perxó la Escriptura els feya jutges d'Israel y totes les llegendacions han posat en un Seny —dónisili el nom que's vulgui— facultats legislatives. Perxó, fins en les fórmules urbanes, al pás d'un vell venerable, s'alcen les gorres y es fa pás.

Peró si á n'aquesta qualitat s'hi afegeix la de voluntari, la de soldat heróich de la nostra Causa, la de mártir de doctrines sagrades; si els cabells blancs van tacats de taques vermelles de sanch propia, llensada á plaber per la Patria; si una vida de penalitats, de miserias, de desterros han coronat ab corona d'heroisme sa figura; si'l llorer de la victoria ha llorejat sa testa y han xiulat per ses orelles

bales enverinades y han sentit remors de presóns y han tastat el pa amarguissim del ostracisme; si aquesta vellesa venerable és alhora màrtir y sacrificada y heròica, ¡ah! llavors doblement és pera nosaltres objecte de veneració aquesta legió valenta de soldats de les nostres guerres.

Perxó els joves volém reunirlos y festejarlos y menjar á sa taula y viure á sa ombra.

Perxó volém llorejarlos en dia tan memorable com el 4 d'Octubre, en que's celebra'l Sant del Capdill august sota quina espasa batallaren, en aquell mes en que la preparació d'unes eleccions municipals fecondes agitará tot un poble. Y aixís, unint sa festa, la festa dels voluntaris, ab el Sant del Rey y les Eleccions Municipals, y fent de les tres coses una de sola, volém dilshi:

—Nosaltres, joves, som els fills vostres. Sense les vostres hassanyes heròiques, ¿qué seria d'Espanya? Sense vostra sanch vessada ¿qué fora del Carlisme? Vostra història serà nostre mirall; vostres gestes el nostre orgull; vostra causa la nostra causa; vostra gloria la nostra gloria.

Y nosaltres, que fem tot una remor immensa d'eleccions civils, estém frisosos pera fer la remor sorda dels batallons que avencen. Y nosaltres, que'ns diém gent de pau, ens friséem per la cartutxera. Y nosaltres, mon nou que neix, volém nodrirnos de la sava vostra, xupada á n'el terror fecónd de la tradició, amassada de suors patriòtiques, empeltada d'aquella sanch d'almogavers, que sabien plantar la Creu de Crist y les Barres de sanch sobre Nàpols y Palerm y sobre la Acrópolis d'Atenes.

La vostra sanch es la nostra sava. Y no sols no reneguém de vosaltres, ab estulticies insanes, sinó que volém ajuntarnos á vosaltres, y ajuntar també'ls nostres cors, pera férvosen una corona, y ajuntar les nostres mans, pera saludar als cavallers del honor espanyol».

Perxó déyem al començar: no sols hem de festejar als voluntaris carlins, sinó que tota la diada de Sant Carles hauria de rodar sobre aquest eix d'honar als soldats nostres. ¡Quina glorificació millor del Sant del Capdill, que honrar als qui per éll vessaren la sanch de les seves venes!

Les Misses, al matí, podrien ser dues: una pel Quefe August que desde'l desterro regna uè tants cors espanyols; altra, pel etern descaens dels màrtirs morts, á qui no podrém festejar de dies ab el dinar, en nostra corporal companyia.

Al mitjdia, gran dinar pagat pels joves als soldats presents; dinar mónstruu, ab bandes y chors, banderes y representacions, diputats y senadors, gent y més gent.

A la tarda, honest esbarjo de balls regionals: sardanes, jotes, zortzikos, etc., alternat concerts y himnes y imposició d'una medalla als voluntaris en tots sos graus.

Al vespre, gran vetllada d'honor als diputats y representacions, sobre tot als militars de fora de Catalunya.

Y sempre, entusiasme, germanor, alegría

pera aquests ilustres germans nostres que voluntariament van voler passar entre bales y bayonetes, fam y pobresa, desterrós y plors...

J. M.^a R.

¡Cops, y á ells!

Si no creyém gaire ab la formació del *blok* de les esquerres, creyém, si, ab la acció dels anticlericals de totes les camades, amparats per un govern lliberal: el den Moret.

Els catòlics debém prepararnos pera quan arribi aquesta hora; és hora de que pensém en la próxima lluita. Y en aquesta acció nostra, debém posarhi totes nostres forces, enfortint nostres cors en l'esperit religiós.

Els anticlericals disposen de una prempsa que escampa arreu les seves perniciosos doctrines, y s'entreté á tothora llensant falsats y calumnies contra la religió y 'ls seus ministres. Aquí, més que en cap lloch, és el camp de batalla hont els enemichs ens criden á la lluita. Aquí debem desenrotllar les nostres forces, combatent la prempsa, contrària ab nostra prempsa, protegintla, escampantla, afavorintla per tots els medis que poguéem.

Y aqueixa prempsa dolenta, se manifesta de diferents modos: ó francament atea; ó disfressada ab el barnís de periódich d'informació; ó llensant virus disolvents ab gravats horripilants y relacions de crims comesos, etc., etc. A tots hem de combatre, però comensant per afavorir entusiásticament á la nostra prempsa, dantli medis d'esgrimir armes á l'altura de les dels nostres enemichs.

G. NAVARRO.

Deu, Patria y Rey

Es dels meus qui tot ho espera
De DEU ab la santa lley,
y és la meva la bandera
hont aquell mot s'hi venera
ans que'l de PATRIA y de REY.

Quan nostre poble conscient
de Crist la creu respectava,
era fort, honrat, valent,
y á son ceptre omnipotent
moltes terres regalava.

Ara, escláu del ateisme,
fill natural del Progrés,
rápit rodola al abisme,
y el seu valor y civisme
vol pèrdre per sempre més.

Ha deixat la patria aimada
punyida y perdent la sanch.
Molt abans l'ha saquejada,
y ab vil sanya ha revolcada
entre escòries y entre fanch.

Al heréu que pertanyia
ha robat un dret sagrat,
y ab cinisme y villanía
fermentés de Masoneria
en son lloch ha col·locat.

Carlins!... Lluytém ab valor
no mirant jamay enrera.
Guerra al monstre destructor;
que si portém Deu al cor
trionfará nostra Bandera.

PERE LLEAL AMAT.

Badalona y Agost de 1908.

Polítiques

Eleccions municipals

La Lley d'Administració Local, en sa part municipal, está virtualment votada. Falta, no més, la aprobació del Senat. Y en virtut de les solemniais declaracions dels quefes de les minories, aquesta aprobació de l'Alta Cambra vindrá, y vindrá rápida, per tot el Novembre tot lo més.

Aixís és que tenim á sobre les eleccions municipals. Debém preocuparnos fortament, els carlins de Catalunya. Avuy ho farém, parlant de Barcelona.

Si aquesta ja famosa Lley d'Administració s'aprobés per quant he dit, les eleccions foren, probáblemente, pel Desembre ó Janer. Si no s'aprobés, per causes que no podém precisar ara, llavors tindriem eleccions dintre d'aquest any, és á dir, més aviat encara, si bé segons la vigenta Lley Municipal.

En aquest cas, segons la Lley vigenta, tots els regidors s'han de fer per sufragi universal, y per districtes electorals. Llavors s'han de fer 28 regidors, per cessar els següents senyors:

Districte 1.^r Eusebi Corominas, diputat per Girona y Sr. Palau, *republicans*=2.

Districte 2.ⁿ Srs. Giralt y Verdagner, *catalanista*, y Borrell y Sol, *republicá*=2.

Districte 3.^r Raymón d'Abadal, senador, y Valls y Vicens, mort, *regionalistes*; Sr. Nello, *republicá*=3.

Districte 4.^r Srs. Plá y Deniel, *regionalista*, y Lopez *republicá*=2.

Districte 5.^{nt} Srs. Peris, *regionalista*, y Moré y Costa, *republicans*=3.

Districte 6.e Srs. Rogent, *regionalista*, y Altayó y Badia *republicans*=3.

Districte 7.e Srs. Nubiola, *regionalista*, Mundi, Teixidor y Magriñá, *republicans*, y Zulueta, *republicá*, que renunciá'l càrrech al ser elegit=5.

Districte 8.e Joan Ventosa, diputat per Sta. Coloma y Joan Pijoan, *regionalistes*; y Bastardas y Giner de los Rios, *republicans*. Aquest darrer ha renunciat el càrrech fa mesos=4.

Districte 9.e Porrera, mort, y Gali *republicans*=2.

Districte 10.e Zurdo, *republicá*, igual que'l Sr. Pinilla ó Esteva, un dels quals, á la sórt, ha de cessar=2.

Tota'l més de mitj Ajuntament (28 elegibles, 22 que's queden: majoria de 6), és á dir, tot l' Ajuntament depenent d'aquestes eleccions.

Políticament cessen 9 regionalistes y 19 republicans. Religiosament, 6 catòlics (de la Lliga Regionalista) y 22 ateus ó indiferents. Solidarment, 20 solidaris y 8 lerrouxistes.

En el cas de ferse eleccions per la nova Lley d'Administració Local, cessen tots els actuals regidors, y se'n han d'elegir 60 tots nous: 40 per sufragi universal per districtes, y 20 gremialment, per corporacions. Aquests últims corresponents 7 á les corporacions obreres, 7 á les

¡Que torni!

«El Progreso»:—Te vas, y me decas y dacias que m'amabas!

Lerroux:—Ma boy, y te deco entrampat: ¡porqué badabas!

societats científiques y 6 á les econòmiques.

Al Ajuntament de Barcelona no hi ha actualment cap carlí, ni tant sols cap catòlich com á tal. Inútil es dir la irracionalitat d'aquest fet, degut més que á rés, á la *pigrícia* nostra; sobre tot ara, anant, com aniran les pròximes eleccions, baix la base de Solidaritat Catalana.

Nosaltres som els primers en reconeixer que 'ns convindrien unes eleccions municipals, no baix la base de la Solidaritat actual, sinó baix la base d'altres aliances sobre motius socials y religiosos. Però la «Lliga Regionalista» vol eleccions ab Solidaritat, les hi volen els republicans; les hi volen federals; les hi volen els nacionalistes. Y quan tots els demés partits federats volen una cosa, no'ns toca més als discordants que acceptarla, tractanse—com se tracta—no de principis ni de doctrines, sinó de procediments.

Al cap y á la fi, tampoch hi perderem gaire. De 4 á 6 concejals no tenen més remey que donárenos. Y si la solidaritat creu que'ls catòlics no són partit solidari (com es veritat que no'n son) y nosaltres llavors assumim la representació carlina y ahora catòlica, en aquest cas la Solidaritat electoral ens haurá afavorit baix molts extrems: ens haurá reconegut bon nombre de regidors, aquets tindran forsa política y ademés religiosa, y ens haurém tret de sobre alguns mosquits dinástichs que, baix capa de catòlics neutres, ens claven tacó sempre que poden, ó'ns passen la ma per la esquena quan volen acaparar aquí la política religiosa en profit del senyor Maura...

Aixís és que suposant lo pitjor, que es elegir no més 28 regidors, és evident que als districtes 3r, 4r, 7e, 8e, 9e, quan menys, tenim forses suficients pera treure un regidor nostre. Y si'ls nostres representants en la Solidaritat defensen els nostres interessos (que aixís ho farán), portém al pròxim Ajuntament cinch ó sis correligionaris, que parlin y fassin parlar, que fassin y fassin fer...

REBEC.

—Al Centre Nacionalista Republicà s'ha constituit una junta electoral, que's reunirá dues voltes cada setmana, al objecte d'entendre en tot lo referent á les pròximes eleccions y posarse en contacte ab els demés comitès de Barcelona.

—Els gremis van á reunir-se pera nomenar una Junta que organisi els treballs pera pendre part en les pròximes eleccions.

Sembla que lluytarán en alguns districtes, presentant, entre altres candidats, als Srs. Plaza, antich caciquista, y al Director de «La Tribuna» senyor Cullaré.

¡Salve "Salvi Timpa"!

¡Bravo!, bon convehi de Santa Coloma de Farnés! Que deu te guardi: Rebeu la nostra més coral felicitació, pel vostre entusiástich article de fa poques setmanes titulat «Fora son»

El combustible ja'l tenim en el nostre districte: falta, sols, pegarhi foch, y que ab ses flames ardentes abrasi els nostres cors.

Les vostres intencions son de primera, y els vostres desitjos se veuran coronats ab l'èxit més complet. Jo aixís ho espero. Perque jo crech que serà fácil constituir un Centre Tradicionalista; y es ademés convenient, puig el contacte, la comunicació mútua d'idees y projectes, la reunió de cors que sentin uns mateixos desitjos, fa que la acció sigui més feconda y de resultats més pràctichs.

No hem de dir aquí la forma ni el modo de

portar aixó á la práctica: les nostres dignes autoritats locals y les més autorisades personalitats d'aquí ho decidiran. Pero que aixó és convenient, ho diu prou el que á Santa Coloma hi tenen un Centre els catalanistes, y dit sia sense ofensa á n'ells, els carlins contém en el districte ab més elements.

Animo, donchs, senyor *Salvi Timpa*. Cops al bulto y endevant. Unimse tots en estreta abraçada, y units tots y tots á la una, darém probes de la nostra vitalitat en el districte; y darém nova mostra de nostre amor inmens á Deu y á la Patria en les pròximes lluites, hont hem de deixar sentada la personalitat de la nostra aimada Comunió.

UNA COLLA DE JOVES.

Segona Assamblea Nacional de la Bona Prempsa

Aquesta Assamblea que en Setembre pròxim se reunirá á Saragossa, desperta vivíssim interés en tota Espanya. Y aquest interés no's manifesta solament en la opinió catòlica, sinó en la més ó menys encubertament sectaria y anticristiana, qual prempsa encubreix el seu odi en frases despectives y en datos falsos sobre la importancia y transcendencia de la tal Assamblea.

La prempsa catòlica la ha acullit ab simpatia y agrado; y aquesta prempsa no és insignificant com volen dar á entendre els nostres enemichs. Ja son 80 els periódichs adherits, y quelcóm representen en la pública opinió. Díguins, donchs, si es ja aixó prou dato pera dar per segur l'èxit de la Segona Assamblea Nacional de la Bona Prempsa.

Que quants deuen ajudar al seu bon resultat, treballin; que els que no puguin ab diners, ho fassin ab sos consells, ab sos escrits, ab sa adhesió personal ó escrita. Ja passen de 300 els socis inscrits, però no és aixó prou. Hem de fer més, y més farém si tots cumplim ab el deber que'ns imposa la defensa de la Religió catòlica.

Desde Sant Hilari

Aimats y entusiastes carlins de Sant Hilari ¿qué fem, parats? Avuy no hi há poble hont els carlins no's bellugin; avuy que tothom, qui més, qui menys, fa quelcóm pera dar fé de vida en aquest gran ressorgiment carlí que per tot arreu esclata, en quins actes solemnes el cor del verdader y entusiasta tradicionalista batega sens parar, endinzant son entusiasme fins més enllá de nostres fronteres; avuy que no cessa un instant la propaganda de nostres salvadores idees, exposant á la claror del sol els principis fonamentals hont s'apova nostre programa tres voltes sant, fins arribar á convencer als nostres mateixos enemichs y acérrims adversaris de la nostra forsa, de nostra disciplina y del valer de la nostra estimada Comunió.

Avuy, donchs, en que la celebració de tants Aplechs espléndits, de tants actes importants, han demostrat devant d'Espanya la nostra potencia com á partit; nosaltres, carlins de Sant Hilari, hem de quedarnos enrera, no prenent part activa en aquestes manifestacions, en aquestes gestes memorables que cambien l'amargura del Desterrat en alegria,

com ell mateix ha flit ab mòtiu del Aplech de Zumárraga, més que més aquí, que tantes voltes hem demostrat la fermesa de nostres idees?

Que tal volta no recordeu el mitin projectat no fa gaire temps, quin éxit estava ja assegurat, malgrat les males llengües d'alguns pochs, y quin mitin hagué de suspèndres per causa d'aquell fet den *Socas*?

Reorganisémos, donchs, sens esperar més. Refém les nostres files, reunimnos, ajuntemnos tots els aimants de les patries tradicions, y ja veureu com aviat podriem cantar victoria, y seguir als demés llochs de nostra terra hont l'arbre del Tradicionalisme reflloreix ab tanta frescor y ufanía.

¡Avant, carlins de Sant Hilari, y sempre avant..!

UN CARLÍ DEL VEHINAT.

VÀRIES

Concurs Lexicogràfic de la Llengua Catalana.—El «Centre Catòlich» d'Olot ab l'objecte d'arxivar en el Museu de dita ciutat les més complertes y variades coleccions de paraules propies y característiques de la rodalla olotina, y al mateix temps aportar son esforç á la gran «Obra del Diccionari Català», ha obert un «Concurs de lexicografia» que tindrà lloch á dita ciutat en el pròxim més de Setembre.

Els «Premis» oferts, son els següents:

I.—*Centre Catòlich*: **Trenta** pessetes.—*Tema*: Colecció de modismes.

II.—*Comissió Organizadora*: **Trenta** pessetes.—*Tema*: Farmacia y medecina.

III.—*Jurat*: **Trenta** pessetes.—*Tema*: Metaburgia.

IV.—*Ilm. Ajuntament*: **Vinticinch** pessetes.—*Tema*: Vocabulari dels oficis similars de paire, faxaire, barretinaire y mitjer.

V.—*D. Pere Llosas Badia*, Diputat á Corts:

Un objecte de art.—*Tema*: Industries y oficis relacionats ab la construcció (ferreteria, fusteria, etc.).

VI.—*D. Manel Farguell*, Senador del Regne: **Vinticinch** pessetes.—*Tema*: Trajineria (Transports á coll, ab carro y bast).

VII.—*D. Joaquim de Soldá*, diputat provincial: **Trenta** pessetes.—*Tema*: Herboristeria.

VIII.—*El Deber*: **Vinticinch** pessetes.—*Tema*: Cereria, Confiteria y Drogueria.

IX.—*El Fluviá*: **Vinticinch** pessetes.—*Tema*: Molineria.

X.—*D. Frederich Batlló*: **Vinticinch** pessetes.—*Tema*: Industries textils.

XI.—*Joventut Tradicionalista*: **Vinticinch** pessetes.—*Tema*: Colecció de paraules netament catalanes, pera substitució d'altres d'ús constant, però de procedencia marcadament forastera.

XII.—*Sindicat Agricol*: **Vinticinch** pessetes.—*Tema*: Vocabulari agricol.

XIII.—*Un entusiasta de Mossen Alcover*: **Un objecte de art.**—*Tema*: Un treball, en prosa ó vers, encomiástich de l'obra del Diccionari Català.

XIV.—*Varis olotins enamorats del projecte del Concurs*: **Vinticinch** pessetes.—*Tema*: Una poesia humorística, en la que entrin el major nombre de paraules d'ús especial de la comarca olotina.

XV.—*Altres premi ofert per la Comissió Organizadora*: **Vinticinch** pessetes.—*Tema*: Colecció de paraules, lliurement escullides.

Els treballs y la correspondencia haurán d'anar dirigits al Secretari del Jurat, en el domicili del «Centre Catòlich», carrer de Clivillers, avants del 10 de Setembre. S'agrairà que les coleccions s'enviin per duplicat, á fi de poguerles arxivar en el nostre Museu.

Formen el Jurat Calificador el M. I. Sr. Doctor D. Antoni M.ª Alcover, pbr., *president*.—D. Nonito Escubós.—D. Tomás Pujol y Galcerán.—Don Carles Soler.—D. Sebastiá Sans.—D. Joseph M.ª Garganta.—D. Esteve Masllorrens.—D. Frederich Riera.—D. Joseph M.ª Burch y Sitjar.—

D. Joan Roure.—D. Joaquim Danés.—D. Francisco Vayreda y Casabó.—D. Joseph M.ª Capdevila, vocals.—D. Antoni Doltra, pbr., secretari.—D. Viceus Carbó, vice-secretari.

Una Bandera pera la Ciutat.—La Comissió executiva pera regalar una bandera catalana a la ciutat de Barcelona, ha quedat constituïda en la següent forma: Eduart Segarra y Cendra; Manuel Ribé; Evarist Rull; Eugeni Xammar y Alfred Bertrán, aquest últim en representació del Centre de Dependents del Comerç y de l'Indústria.

En la última reunió celebrada per aquesta Comissió, s'acordà obrir la subscripció per costejar la bandera en tots els diaris, periòdics, entitats y establiments comercials que s'han adherit a n'aquesta idea.

Al mateix temps s'acordà l'establir, com a cuota única, 10 céntims; repartir entre els que vulguin obrir la subscripció unes fulles impreses, hont deurán firmar ó posar son nom y cognom els donants y ab les quals se formarà un àlbum que, junt ab la Bandera, se regalarà al Ajuntament. A quants ho desitjin se li entregarán fulles en el Centre Autonomista de Dependents del Comerç y de l'Indústria (carrer Condal, 35, pal.), tots els dilluns, dimecres y divendres, de 10 a 11 de la nit.

Nosaltres les hem rebudes ja, y están a la disposició de quants vulguin contribuirhi ab la esmentada cantitat de 10 céntims.

Aplech de la Salut.—A Sant Feliu de Pallarols va tenir Hoch l'altre dia una important reunió de les Comissions carlines d'Olot, Bañolas y Girona, que son les encarregades de la organització del Aplech.

Va ser perfecte la unanimitat dels acorts presos. S'està ensajant l'Himne, compost expresament pera dit acte, lletra del nostre estimat amic senyor Sans y Bori y música del Rnt. Rufet. El cantarán els chors de Olot, Bañolas, La Sella, San Feliu de Pallarols y Girona. La Joventut de Olot facilita lletra y música a tots els chors que vulguin assistirhi.

S'organizarán trens especials a preus econòmics desde Girona a Sant Feliu y regrés, incluinthi totes les estacions intermitjes. Hi haurá també serveys especials de carruatges desde Olot a Sant Feliu y desde Vich y Manlleu al Santuari de la Salut.

Entre nostres correligionaris de la provincia de Girona, y també de la plana de Vich, regná un ran entusiasmne.

Aquest any en que's commemora el 50e aniversari de la aparició de la Inmaculada, el 7e del gran rey en Jaume I y el 1^r de la guerra de la Independencia, volém els carlins que sigui magnífica y esplendidament senyalat per la gran Comunitat Tradicionalista.

Gran festa a Valencia.—Les festes celebrades a la ciutat del Turia en honor del Príncep Don Jaume foren solemuissimes.

El banquet que fou d'uns 500 comensals, tingué lloch al balneari de la Florida, presidint el Sr. Bellveser, en representació del Sr. Polo y Peyrolón.

Els brindis els iniciá el Sr. Beltrán, fent ús de la paraula també els Srs. Suria, Simó, Trias, Bordas y Bilbao. L'entusiasme era gran y la ovació tributada al eloqüent Bilbao va ser grossa, fent preveure tot que el mitin de la nit seria un acte grandiosíssim.

Y aixís fou. El teatre de la Princesa presentava un aspecte brillant. En l'escenari, entre banderes y flors, s'hi destacava el retrato del august capdill. Moltes senyoretas lluien la boina blanca y el públich rebia ab sorolloso aplausos la presència dels oradors y demés personalitats del nostre partit.

Presidí el Sr. Bellveser, sentantse al seu costat els senyors Lloréns, Bordas, Bilbao, Simó, Martín Mengod, Rodríguez, Bellido, Sancho Tello, Beltrán, Carrasco y la Comissió organitzadora.

Obert l'acte, usá de la paraula el Sr. Sanchez Tello, president de la Joventut, llegint algunes de les moltes de les adhesions rebudes, entre elles la del Sr. Polo y Peyrolón, Revero president de la Joventut de Bilbao, Llucía, Albaitua y la de LA BANDERA REGIONAL.

Seguidament pronunciaren discursos els senyors Martí, Mengod, Bellido, Simó, Trias y Bordas, que foren impetuosament aplaudits.

Finalment usaren de la paraula el Sr. Bilbao, eloqüentíssim Bilbao, quin discurs ens és impossible extractar, per no deslluïr aquella joia brillantíssima d'oratoria que arrancá una ovació de tant frenética.

Al aixecarse el diputat senyor Lloréns, el públich l'aclamá entusiasmte, pronunciant un bell discurs que la concurrència interrompé difentes voltes ab sos aplausos.

La festa, espléndida y grandiosa, deixarà bons recorts entre'ls nostres correligionaris valencians.

Si es broma...

No cal que s'hi cansin els carlins en remouren l'opinió a favor dels seus ideals, cent voltes benlits, per medi d'aquets «Aplechs» que son una esperança afalagadora; la qüestió dinástica ha deixat de tenir realitat aquí a Espanya. Aixís ho afirma un diari conservador dels de més campanilles, no sé si sentint lo qu'escriu, ó si escrivint lo que pot ser signífica l'expressió d'un desitj.

No és que negui absolutament l'assert del diari conservador, ben lluny d'aixó; més diré: jo crech que en l'Espanya oficial, l'Espanya lliberal, la qüestió dinástica és lo que menys la preocupa; se pot dir bé en aquest sentit que no te realitat.

El realisme lliberal és de lo que més encanta. Figúrinse que desde que'n Riego se'n rebelá allá, a la América y al só del himne famós, mes que'l seu patriotisme, nos feya fonedissa l'hegemonia que conservaba Espanya pel dret y per l'Historia sobre aquelles repúbliques americanes, fins a la victoria de Cavite y Santiago de Cuba (y diem victoria pera no caurer de plé en la lley de jurisdiccions) podent honrarse els lliberals d'unes realitats viventes al ensemps que doloroses que ni l'Imperi del Marrok admetria.

No's creguin sigui exageració lo que afirmo. En el Marrok no fá molt temps que'l Bagdadi sufri una derrota que no's podia comparar a qualque de las nostres, ja siga per falta de previsió, ja perque s'hagues eclipsat la mitja lluna de Mahoma. El Sultant va volguer recompensar al qui l'honor de les seves armes havia tirat per terra, destituhint del seu càrrech y empresonantlo, segons contaren les agencies; y a Espanya? més val no parlarne y no establir comparacions perque... vamos, mes val que calli; ja m'entenen.

Y si passém del tórrer polítich al económich ja recordarán, sens cansarse gayre, la grossa estafada, que si fós viu en Mendizabal ne diria desamortisació de paper Estampillat per un marqués qui, com el japonés del quiento, va ser molt trempat, molt tranquil y molt gat.

Aixó sens contar les mil y una que en el ordre moral, social y administratiu estant passant aquí a Espanya convertintse en moneda corrent pero falsificada, s'entén, com la sevillana.

No més faltaba que en mitj d'aquesta anarquia individual tolerada per les lleys de la Reconstitució; en mitj de la desorganització més complerta que's nota en tots els organismes que debenen directament del Estat; en mitj de l'escandalosa administració de la cosa pública, nos surtissin els lliberals ab el graciosíssim argument de que «don Alfonso XII primero, su augusta viuda después y por último Alfonso XIII, han realizado los prestigios personales de la monarquía (¡vol callar, home de Deu!) de tal modo que todo conflicto dinástico ó personal es cosa de arqueólogos.»

Si no tinguéssim ulls pera veurer, orelles pera sentir y cervell pera pensar, casi seriam... alfoncins. Pró per ara l'argument (?) no'ns convens, perque pensém que...

«Si es broma puede pasar pero a tal punto llevada... la bola es massa pesada pera fèrnosla emjassar».

P. U. A. S. E. C.

L'aplechs

L'Emm. Cardenal Casañas ha prohibit la publicació y la lectura d'«El Poble Catalá».

No sols no'ns ha estranyat la prohibició, sino que la véyem venir fa temps. Nosaltres haviem combatut a «El Poble» moltes voltes, censurantli les frases despectives que sempre tenia a punt pera les coses catòliques, y remarcantli el camí que seguia cap a un sectarisme que ja competia ab el de «La Publicidad.»

El tal diari buscava els bous cap a n'aquest cantó y ara hi ha deixat les esquelles.

QUE «El Poble Catalá» fassi ó no fassi cas de la prohibició del Emm. Cardenal, és cosa que poch deuria importarnos si no fos el desitg que tot cristiá deu sentir de que les ànimes dels homes no's perdin. L'home és lliure y el camí de l'infern és molt ample, y ample ha d'ésser pera dar pas a tants lliberals. Però hem de rectificar una afirmació del diari nacionalista; perque és una falsetat manifesta que mereix solemne rectificació.

Y és la que veurán.

EL Poble» encapsala el seu editorial, en el qual comenta la decisió del Doctor Casañas, ab aquestes paraules: «Es ultramontans contra ls nacionalistes».

¿Qui li ha dit a n'«El Poble» aixó? La prohibició és ben clara y terminant: pels errors reprobats per la Iglesia que'l diari publica; per ses tendencies a falsejar y desprestigiar el criteri genuí del Magisteri; pels escrits immorals y racionalistes que inserta. Per aixó y sols per aixó. ¿Y qué té que veure tot aixó ab les idees nacionalistes?

Se pot ser nacionalista, se pot defensar la nacionalitat de Catalunya, en el bon sentit que's dona a n'aquesta idea, sens propagar errors, sens sentar principis racionalistes, sens escampar escrits immorals que fassin enrogir les galtes.

No, senyors de «El Poble Catalá». Aquí no's tracta de nacionalistes ni d'ultramontans. Aquí no's tracta d'idees purament polítiques. Ni'l Senyor Cardenal ha aludit pera res als nacionalistes, ni li importa, de segur, gran cosa que vosaltres defenseu a Catalunya tal com ho feu, ó que ho fèssiu tal com ó fan els de «La Veü de Catalunya». Lo que a n'ell li importa és la defensa de la fé, la defensa de la moral cristiana, la salvació de les ànimes que vosaltres podeu fer perdre, no ab vostres idees y criteri nacionalistes, sino ab els vostres escrits immorals, ab la propagació dels vostres errors reprobats per la Iglesia, quina defensa li está encomenada per sobre del vostre nacionalisme, per sobre del oportunisme de «La Veü», per sobre del maurisme dels del «Comité de Defensa Social» y, si fos possible aixó, per sobre del nostre carlisme.

DEIXIS, donchs, «El Poble Catalá» de barrejar la prohibició del Sr. Cardenal ab les eleccions viventes, ab un supost complot ultramontá, ó ab la *patum* de Berga...

Aquí no hi há més cera que la que crema. Ara en quant a riures de la prohibició, ja son figures d'un altre cove.

Rigui tant com vulgui, que les rialles acostumen a tenir fi un dia ó altre.

Riguen els redactors de «El Poble», que de segur que'l seu Administrador ja plora llágrimes amargues.

Ja ho s'entirém a dir dintre poch temps.

DIVENDRES al capvespre en Rull va ser posat en capella. A l'endemá a la una va ser ajusticiat, morint en el sí de la Iglesia Católica avent confessat y combregat devotament.

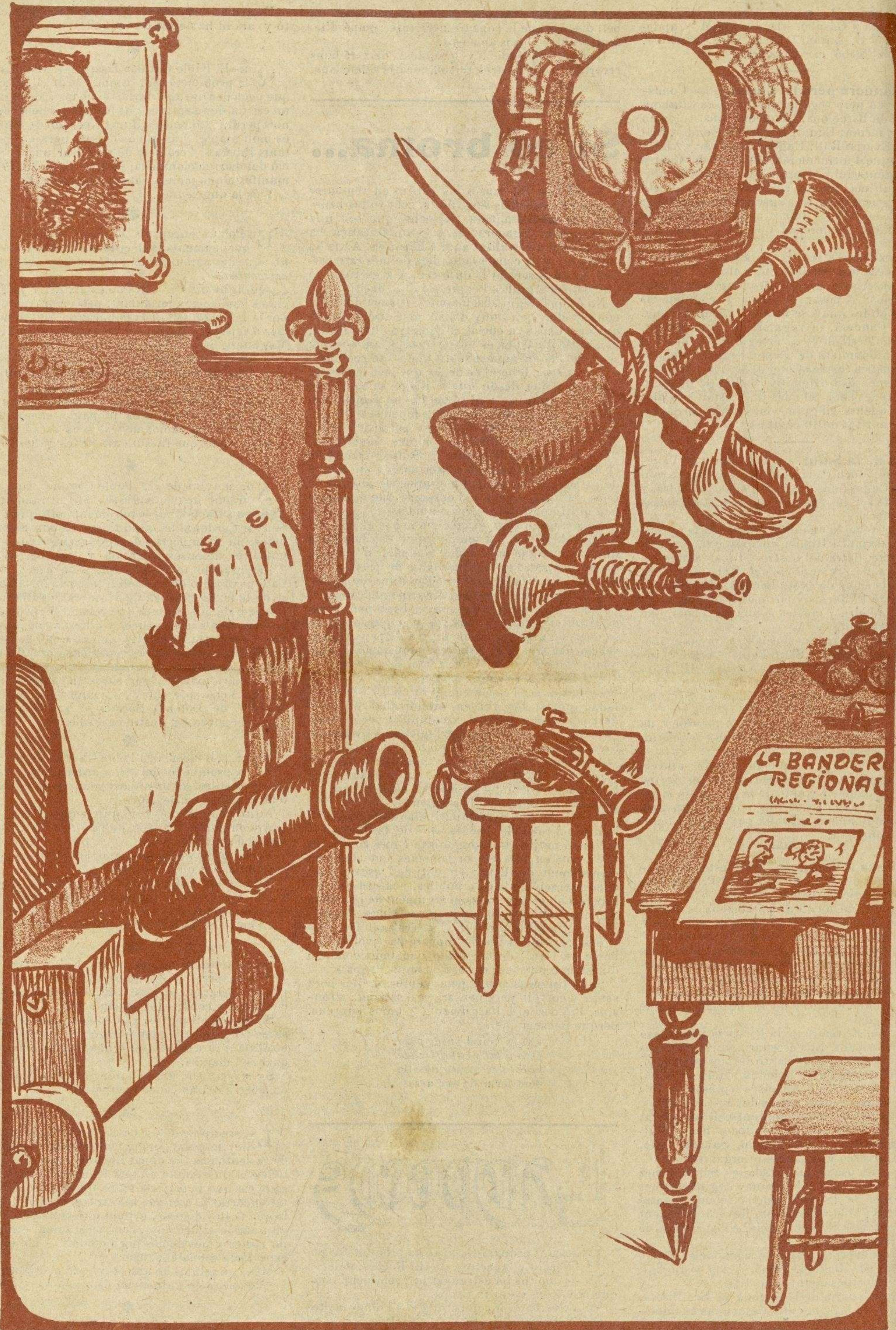
Si bé desde'l patívol va demanar perdó de les seves faltes y va perdonar als que'l sentenciaven, no obstant jurá de nou ser ignoscent del delictes pel qual se'l mataba.

Sa mare y son germá foren indultats de la pena de mort: sufrirán cadena perpétua.

LA precipitació (si bé conforme a lo que la lley imposa) ab que fou ordenada l'execució de la sentència, ha donat lloch a que certs diaris inflessin l'assumpte ab tota mena de suposicions, es el cas que la majoria opina que'l govern ha estat encertat al atenirse al estricte compliment de lo que la lley disposa, evitant que certs periòdics en donguessin compte, com acostumen, en forma novelesca y per demés poch conforme ab el trist espectacle d'una execució.

Mes que relatos de que fá y qué menja un réu, lo que necessita l'ajusticiat és oracions.

LA setmana vinenta parlarém del «Aplech» de Bellmunt, que va ser cosa bonica.

Nota del dia

Segons ens conta la premsa,
la del *trust* que hi ha á Madrid

cada pis de Catalunya
está *indumentat* aixís.